

ANNA & JIŘÍ KOUŘILOVI

Jošt

CENA VZPOMÍNEK

JOŠT

CENA vzpomínek

**KNIHY ANNY A JIŘÍHO KOUŘILOVÝCH
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Jošt

Stíny Brünburgu
Cena vzpomínek

ANNA & JIŘÍ
KOUŘILOVI

JOŠT

CENA vzpomínek

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Anna a Jiří Kouřilovi, 2026

Illustrations & Maps © Adéla Stopka, Jana Šouflová, 2026

Cover Art © Lukáš Tuma, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-311-0 (pdf)

Věnováno babičce

*Naučila jsi mě ty nejdůležitější věci –
hledat krásu v obyčejnosti,
říkat si včas o pomoc,
nebát se stát za svým,
milovat příběhy –*

*a potom taky, že v psaní je něco z magie,
ale největší kouzlo je nezištná láska,*

*a že chleba v chlebníku
nikdy nesmí dojít.*

*Děkuju za všechno. Chybiš mi.
Áňa*

OGRADENSKÉ
rody & rodiny
Rod DANBERGŮ

Genealogical chart of the Danberg family, showing three generations:

- Generation I:** Eugenius Danberg and Anastasia Bourdon-Danbergová (married, both deceased).
- Generation II:** Gert Danberg and Cecile Danbergová (married, both deceased).
- Generation III:**
 - Olaf Danberg (deceased)
 - Heinrich Danberg (married, deceased)
 - Zori Danberg (deceased)
 - Brunhilde Danberg (married, deceased)
 - Gebhard Danberg (married, deceased)
 - Wilhelm Danberg (married, deceased)

PIERRE
LEVETT

OLIVIE
MOREAU-LEVETTONÁ

X ————— X

DAGON
LEVETT

GRIGORIJ VANĚVSKI JASEŇA VANĚVSKÁ

MELADA TŮCHELSKÁ KARL TŮCHELSKÝ

ROXANA VANĚVSKÁ ALEXEJ VANĚVSKI

HANS TŮCHELSKÝ BARINA TŮCHELSKÁ

JOŠT VANĚVSKI SAFIJA VANĚVSKÁ MARGRETA VANĚVSKÁ

ZINA TŮCHELSKÁ

The pedigree chart illustrates the inheritance of the TCHS1 gene across three generations.

 Generation I consists of Melida Tuchselská (carrier, indicated by a dot in the center of the circle) and Karl Tuchselský (normal, open circle).

 Generation II consists of Hans Tuchselský (normal, open circle) and Barina Tuchselská (carrier, indicated by a dot in the center of the circle).

 Generation III shows the offspring of Hans and Barina: Zina Tuchselská (normal, open circle) and six other children (three carriers, indicated by dots in the center of the circles, and three normal, open circles).

Genealogical chart showing the families of Helena Grebelová and Osváld Danberg, and Gabri Vaněcká and Saša Vaněckí. The chart includes names and birth/death dates for several individuals across three generations.

First Generation:

- Helena Grebelová (1868-1938) and Osváld Danberg (1868-1938) are married.
- Gabri Vaněcká (1868-1938) and Saša Vaněckí (1868-1938) are married.

Second Generation:

- Children of Helena and Osváld: Terezie Danbergová (1898-1968) and Hubert Danberg (1898-1968).
- Children of Gabri and Saša: Bastián Vaněckí (1898-1968) and Bruno Vaněckí (1898-1968).

Third Generation:

- Children of Hubert and Bastián: (Names and dates are not provided for these individuals in the chart).

✕ ZEMŘEL ? NEZNÁMÝ PŮVOD
 ∞ DVOJČATA ♡ VOLANČÍ ODBOJ
 ♣ LASAVIEROVCI ZA VV ♣ LOAJALISTÉ ZA VV

LASAVIEROVCI ZA VV

ΛΟΓΑΛΙΣΤΕΪ ΖΑ VV

ZLOSTINA

- 1 PRÁDELNA
- 2 DRÁTENICTVÍ
- 3 VÝMINKY
- 4 STARÁ KOVÁRNA
- 5 ŘEZNICTVÍ
- 6 PEKÁRNA
- 7 DÍLNA MLÁDEHO ŠEVCE
- 8 ZLATNICTVÍ & HODINÁŘSTVÍ
- 9 KLOBOUČNÍK
- 10 KRÁMEK S PARAPLATY
& PŘÍPLÁŠTI
- 11 KVĚTINÁŘSTVÍ
- 12 STĚJE
- 13 HOSTINEC U VILY
- 14 NOVÁ KOVÁRNA
- 15 LAZEBNÍK
- 16 KREJČOVSTVÍ
- 17 STRÁŽNÁ BUDKA
- 18 BRÁNA
- 19 TRUHLÁŘSKÁ DÍLNA
- 20 DÍLNA STARÉHO ŠEVCE
- 21 ŠEVCOVSKÝ DŮM
- 22 ZELINÁŘSTVÍ
- 23 HOKYNÁŘSTVÍ

PROLOG

Ve vzduchu vonělo léto. Nazlátlé světlo slunce klesajícího k vrcholům Holberských výšin zbarvovalo bílé stěny armádních stanů do teplých odstínů, jako by chtělo připomenout, že i ve válečných časech lze na světě nalézt trochu krásy.

Gabri si užívala poslední hřejivé doteky paprsků. Když už ji slábnoucí kotouč příliš pálił do očí, přivřela víčka. Na jednom z nich ucítila nepříjemné zaštipání – dozvuk ošklivého monoklu.

Poslední tři roky strávené v knížecí armádě ji naučily, jak snadno se lze nedožít východu slunce. Ani teď, kdy se konec války proti Lasavie-roví zdál na dosah ruky, mrtvých spoluvojovníků neubývalo. A nikde nebylo psáno, že zrovna tuto noc nevyhasne předčasně i její život, zvlášť když byli nepříteli tak blízko.

„Docela jim to trvá. Teda na to, že se spolu baví jako kapitán s generálem,“ prohodil světlovlasý mladík čekající v podřepu vedle ní. Pro Willhelma Danberga nicnedělání znamenalo trest. Gabri si uměla vychutnat chvíli klidu – ale i na její vkus už před stanem, jehož vchod nyní hlídala dvoučlenná eskorta vyzbrojená zadovkami, stáli dlouho.

„Holt Alexej Vaněvski není úplně obyčejný kapitán,“ prohrábla si rzravou hřívu a věnovala staršímu bratrovi chápavý úsměv. On jí ho oplatil a odhalil při tom vyražený přední zub. Z té rvačky v Liebensteinu vyvázl výrazně hůř.

Vstupní plenta stanu se náhle nadzvedla a ven vyšel drobný postarší muž. Ačkoliv jeho celková tělesná konstituce nepůsobila hroživě, díky ostrým rysům a trvale zamračeným ústům se kolem generála Sirojida vznášela aura naprosté autority.

Willhelm a Gabri sice okamžitě vystřelili do pozoru, ale ani tak neunikli jeho tvrdému pohledu. Mágyně zalitovala, že svůj kabátec

nemá řádně zapnutý. Generál naštěstí spěchal za dalšími povinnostmi a odešel, aniž by se nad nedostatečnou úpravou uniformy dvojice mágů pozastavoval.

Willhelm bez váhání vyrazil ke kapitánskému stanu. Na rozdíl od Sirojida se musel při vstupu značně nahrbit. To Gabri, která ho rychlým krokem následovala, prošla vzpřímená.

V šeru rozeznala obrysy dvou postav sklánějících se k nízkému stolku pod světlíkem. Jedna z nich se v mžiku narovнала a rozpráhla ruce.

„Gabri! Willi!! Pojdte ke mně!“

„Osvalde!“ vyhrkli oba téměř současně a vrhli se k bratrovi. Nejmladší potomek rodu Danbergů byl sice o něco menšího vzrůstu než Willhelm, zato měl podstatně širší ramena. Gabri se při společném objímání cítila jako mezi dvěma medvědy.

Na okamžik si dovolila zavřít oči a jen vnímat tlukot Osvaldova srdce. Její o pár minut mladší dvojče ji k sobě přitisklo o něco víc. *Buchbuch. Buchbuch.* Gabrinu mysl naplnil pocit klidu a bezpečí. Neviděli se několik měsíců. Nikdy v životě od sebe nebyli tak dlouho. Od chvíle, kdy je rozdělil jediný válečný rozkaz, se cítila jako bez duše. Teď je všechno zase v pořádku – alespoň na chvíli. Do další bitvy.

„Chybělas mi, sestřičko,“ zafuněl jí Osvald do vlasů, než se pustili. „Kdo vás u zasněžení takhle vystrojil?“ dodal s úsměvem, když zaznamenal stopy rvaček.

„Mohl bych se tě, bráško, zeptat na to samé,“ odpověděl vyhýbavě Willhelm a poklepal zrzkovi na ramenní výložku. „Koho napadlo udělat z tohoto pařezu lajtnanta?“

„Mě,“ prohlásil hlasem bez špetky humoru druhý muž, stojící zatím opodál.

Gabri k němu obrátila pohled a zděšeně vyvalila oči. Poznala ho jen podle kapitánské hodnosti na uniformě. Propadlé líce, neudržované strniště a vystouplé klouby na rukách. Na tuhle vzdálenost neviděla, jestli se za skly brýlí skrývají fialové duhovky. Byla si jistá, že tam jsou, ale něco jí říkalo, že nepatří stejnému Alexeji Vaněvskému, jakého si pamatovala z dob před válkou.

„Dostali jste před bitvou propustku na rodinnou návštěvu?“ zeptal se Alexej. Mluvil stále s určitou přísností, jako by se snažil udržet odstup.

„Převeleli nás,“ konstatovala Gabri a s vlídným úsměvem vytáhla z kabátce složený zapečetěný papír. Černovlasý mág svraštil čelo a převzal dokument.

Osvalda jejich převelení nadchlo. Radostně oba poplácával po rameni. „To je skvělé! Při zítřejším útoku na Brünburg budeme potřebovat každého vojáka.“

„Pokud tedy dokáže udržet kázeň. U nás v Kuchmově eskadře řešíme problémy civilizovaně, ne rvačkou,“ zabručel Alexej, aniž by zvedl zrak od lejštra.

„V čistě čarodějných jednotkách tak možná fungujete, ale ve smíšených praporech to někdy jinak nejde,“ ohradila se Gabri, již se kapitánova poznámka dotkla.

„Obzvlášť, když se parta neobdarovaných utrhne a začne rabovat domy mágů,“ doplnil ji rázně Willhelm.

„To je určité šlechtné, ale jestli chcete chránit místní obdarovanou komunitu před újmou, nejvíc pomůžete u svého praporu. Brünburg fungoval jako centrum Lasavierových sil už od začátku války, takže až zítra vstoupí knížecí armáda do města, bude rabování hrozit na každém rohu. Ale zde je psáno, že převelení proběhlo na vaši žádost. Proč?“ poklepal Alexej důrazně na umístěnku. Přitom probodával sourozence pohledem.

„Alexeji, znáš nás všechny tři dost dlouho na to, abys věděl, že dělat pořádkový sbor je pod naše schopnosti,“ vložil se do hovoru podrážděně Osvald. „Gabri s Willim jsou přinejmenším stejně dobří letci jako já.“

Gabri si založila ruce na prsou. Jednak proto, že v plachtění s lektanem se s ní Osvald nemohl měřit ani ve snu, ale především kvůli slovům Alexeje. Tušila, že opětovné setkání může být komplikované. Takto nepřátelský přístup však nečekala. Musel si uvědomovat, jak moc ji uráží, když ji místo do boje posílá hlídkovat.

„Vím, že všichni tři se pro čest rodu Danbergů klidně vrhnete vstříc jisté smrti. A ta nás možná čeká, protože dle rozkazu zahajuje naše

eskadra zítřejší útok. Všechna moc, co lasavierovcům zbývá, se nejdřív obrátí proti nám.“

„Jestli proti nám budou stát všichni, kdo zbývají, je dost možné, že mezi nimi budou i vrazi Bruniho, Gebharda a Heinricha. Když proti nim vzlétneme po Osvaldově boku, máme větší šanci, že pomstu vykoná ruka Danberga,“ zkonstatoval hrdě Willhelm. Dvojčata jej podpořila přikývnutím.

Alexej si rezignovaně promnul kořen nosu. „Já se hlavně bojím větších šancí na to, že vaše matka pochová další děti. Ale Osvald má pravdu, potřebujeme každého schopného mága. Zkontrolujte si letkany a proděte s bratrem zítřejší plán. Vstáváme před svítáním,“ zakončil a vyšel ze stanu. Gabri váhala jen chvíličku. Po ujištění, že Willhelm zvládne přípravu noclehu bez ní, zamířila za černovlasým mágem.

Byla přesvědčená, že v tom musí být ještě něco víc. Ne, chlapec, kterého znala, by se tvářil v tvář osudovému střetu takhle neštilil pomoci druhých ani by nepohrdal jejich odvahou.

Mezi stany ho ztratila z dohledu, ale vytyšila, kam má namířeno. Propletla se táborem a zamířila k malému kopečku, na němž se tyčilo několik provizorně stlučených strážních budek. U jedné z nich pak zahlédla Alexejovu vyhublou postavu, jak se dívá směrem do údolí. Město už pohltil stín; poslední paprsky slunce se stahovaly i z věží monumentálního hradu tyčícího se na kopci nad ním. Brünburg se halil do tmy.

Gabri se vybavila několik let stará vzpomínka. Na zádech nesla batoh skoro větší než ona. Byla promáčená, hladová, ale hrdá jako nikdy v životě – protože právě zvládla čavargy, stejně jako Osvalda a všichni její bratři před nimi. A pak spatřila podobný obrázek jako dnes. Obrys cíle její cesty zalitý zapadajícím sluncem. Tehdy si uvědomila, že je hodna svého jména. Že může v životě mířit vysoko.

Když přišla k Alexejovi blíž, zaznamenala na jeho tváři zadumaný výraz. Nedivila by se, kdyby mu před očima běžely podobné obrazy. V průběhu dne viděla, jak tuto vyhlídku navštívily desítky obdarovaných vojáků. Jako by se každý z nich snažil tu vzpomínku z jednodušších

časů oživit a uchovat, aby neshořela v ohni zítřejší bitvy a neutopila se v krvi padlých.

„Za jak dlouho si myslíš, že se bude na Brünburgu zase učit?“ zkusila prolomit nepříjemné ticho, když na její přítomnost Alexej ani po chvíli nereagoval.

Z jeho tváře na chvíli zmizel nepřístupný výraz a Gabri měla pocit, že mu i trochu zacukaly koutky. „Odpoledne jsme se o tom bavili s Osvaldem. Shodli jsme se, že pokud je naživu starý Stregobor, tak hned po bitvě. Připojí se k nějaké nešťastné jednotce a zpříjemní jim den přednáškou o významu všech poškozených zdí a trámů.“

Gabri se uchechtla a představila si, jak brünburský profesor dějepavy právě teď horlivě vysvětluje Lasavierovým přívržencům, na co všechno musejí seslat ochranné kouzlo, aby se co nejvíc zachovala historická hodnota hradu.

„Chápu, že chcete s Willhelmem pomstít bratry, ale musím se zeptat. Nejsi tady i kvůli mně?“ otočil se k ní znenadání Alexej. Jeho výraz opět trochu ztvrdl, ale nepůsobil tak nepřátelsky jako v kapitánském stanu.

Zaváhala – moc dlouho na to, aby mohla jeho obavu popřít. Ne že by měla v úmyslu přímo lhát, ale sama nezvládla na tu otázku jistě odpovědět.

„Jsem tady kvůli tobě stejně jako kvůli mým padlým bratrům,“ pronesla a doufala, že černovlasý čaroděj nebude chtít zabíhat do detailů. „Asi jsem s tebou chtěla mluvit před tím, než to skončí.“

„Nemyslím si, že by mezi námi bylo něco nedorozumění,“ odvětil Alexej chladně. Ta slova píchla Gabri u srdce. Z jejího pohledu zůstalo otevřených záležitostí až dost. Snad by k uzavření většiny z nich stačilo konstatování, že mezi sebou měli něco krásného, co se už nevrátí, ale ani to od něj nikdy nedostala.

Potlačila vlnu vzpomínek na dávno ztracenou blízkost.

„Ani s Brunim, Heinrichem a Gebhardem jsem neměla nevyřešené věci a stejně bych si strašně moc přála s nimi ještě jednou promluvit. A ano, vím, že jsi Eklatroj, že podle věštby Lasaviera porazíš. Ale stejně se o tebe bojím,“ řekla a zachvěl se jí hlas.

„To je důvod, proč nejsem nadšený z vašeho převelení. Mám pocit, že se o můj život obává víc lidí, než je mi milé. A děším se představy, kolik z nich by se pro mě obětovalo. Včetně tebe.“

„Jsi nejmocnější mág v Pětizemí, Alexeji, tvým úkolem je naplnit věštbu. My ostatní se musíme postarat, aby ti nestálo nic v cestě.“ Gabri chápala Alexejovy výčitky, několik lidí už zemřelo při snaze jej ochránit. Ale stalo se tak pro větší dobro.

Alexej na její slova zprvu nic neřekl. Hodnou chvíli koukal do prázdna a hladil svůj rubínový usměřovač. Opakovaně se zdálo, že se chystá něco říct, než větu polkl. Nakonec ze sebe vytlačil otázku: „Co když *nejsem* nejmocnější mág v Pětizemí?“

„Hloupost,“ prohodila s úsměvem Gabri. Zažila s Alexejem dost na to, aby viděla, kolik magické moci v něm dřímá. Jeho neobvyklé schopnosti zvrátily i ty nejbeznadějnější situace.

„Jasně, jsem silný čaroděj, ale co když se ta věštba netýká mě? Co když *nejsem* Eklatroj?“ vyslovil Alexej se vši vážností.

Gabri teprve teď došlo, že si nedělá legraci. On si opravdu myslí, že není vyvolený mág. Nasucho polkla a sraštila čelo. Jak dlouho se asi tou myšlenkou trápí? Jak dlouho ho sžírají výčitky kvůli každému, kdo za něj položil život? Kolik strachu a obav v něm před zítřejší bitvou vře? Ona, ale i celá armáda ovšem potřebovali, aby se dal rychle dohromady.

„Jsi, kdo jsi, Alexeji. I kdybys nebyl Eklatroj, dokázals věci, nad kterými by i nejmocnější mágové historie stáli s otevřenou pusou. Věštba nevěštba, když se zítra postavíš do čela útoku, zvítězíme.“

„O našem vítězství už nepochybuju. Teď jde o to, jestli zachráníme zajatce na Brünburgu a porazíme Lasaviera, aniž by způsobil masakr jako v Esdenu. Proto má naše eskadra vylétnout v čele, abychom upoutali pozornost...“

„A ty bys nejradši letěl sám a vzal to největší nebezpečí na sebe,“ vytušila Gabri. Alexejův smutný úsměv potvrdil, že má pravdu.

„Když už se mi snažíš namluvit, že nejsi vyvolený, přestaň tak uvažovat,“ řekla vlídně a chytila ho za ramena. „Tvoje eskadra s tebou půjde

i do zászvěťí. Ne proto, že jsi Eklatroj. Ale proto, že neznají čestnějšího a vlídnějšího vůdce než Alexeje Vaněvského.“

Černovlasý mág se podíval k zemi a trochu se začervenál, což jeho tváři dodalo o něco zdravější barvu.

„Příliš mnoho věcí se v mém životě stalo jen proto, že mě někdo považoval za Eklatroje,“ zahučel tlumeným hlasem. „I ty sama jsi to říkávala. *Naše osudy se k sobě hodí*. Kdybych byl jen Alexej...“

„Pro mě by se tím nic nezměnilo,“ vyhrkla dřív, než se stačila zarazit.

Podíval se jí přímo do očí. Gabri se zrychlil tep a v hlavě se na okamžik znovu probudily vzpomínky, o nichž doufala, že je úspěšně pohřbila. Jen okamžik – než si všimla nedůvěry, s níž na ni fialkové duhovky hleděly.

„Myslíš, Gabri?“

Nechal jejich společnou minulost tak daleko za sebou, že netušil, jak moc ji ta poznámka zabolí. Zachovat tvář. Udržet důstojnost. Jsi Danbergová, sakra.

„Jistě,“ zasyčela tónem prostým všech emocí. Slzy, které jí vhrkly do očí, však zarazit nedokázala. Spěšně je otřela hřbetem ruky.

„Promiň, nechtěl jsem...“, pustil se do omluvy Alexej, ale Gabri ho nenechala domluvit.

„Půjdu zjistit, kde Willhelm postavil přístřešek. Uvidíme se ráno,“ ukončila konverzaci odměřeně a zamířila zpět do tábora.

Samozřejmě že by se tím nic nezměnilo, opakovala si cestou, ale s každým krokem ztrácela ve svých úvahách jistotu. Kolikrát si vyčítala, že se narodila před Osvaldem a tím mu upřela šanci na vyplnění věštby, k níž Danbergý nasměřoval už její dědeček. A jakou hrdost cítila ve chvíli, kdy skutečného Eklatroje přivedla poprvé domů. Když se s černovlasým chlapcem držela za ruce nebo se mu dívala do očí, cítila, že její život není omyl. Jak velkou roli v tom hrála všechna ta proroctví?

Slunce kleslo za obzor a brünburský hrad se ponořil do tmy. Malá Bouře Danbergová cítila zvláštní prázdnotu. Pro teď ji ale ten pocit trápil jen pár hodin, než se ztratil ve zvucích výbuchů, řinčení kovu a křiku poslední bitvy velké války.

KAPITOLA PRVNÍ

BLÁTVÉ VÍTĚZSTVÍ

.....

„Baldachýnem tvým jest mlha mléčná,
a polštářem mech, měkký snad,
by v pohodlí tělo duše věčná,
mohla hrobaříkům zanechat.
Kdo z vás pohlédl do chladné tváře přítelovy,
pod níž jste vlastním nožem uvázali
znamení zášti, šátek karmínový,
a plakali hořce nad životem, jež vzali...?“

.....

ZÁVĚR LYRICKÉ BÁSNĚ Z PERA
SLAVNÉHO OGRADENSKÉHO BÁSNÍKA
GRIGORIJE GONČÁRA

VÝPAD. DŘEVĚNÝ KACHEHANDOVÝ NŮŽ nepříjemně blízko obličeje. Úskok. Zavravorání. A nakonec žuchnutí, které provázelo Jošův nevyhnutelný pád do písku.

„Bojuješ jak ponocnej,“ poznamenal Bruno.

„Taky se tak cítím,“ ušklíbl se Još ze země. Dopadl tvrdě a při pokusu o pohyb ho nepříjemně píchlo v zádech. Sykl bolestí.

„Poslední lekce kachehandu v tomhle roce a ty ji proležíš,“ zazubil se jeho protivník, odložil dřevěnou čepel a natáhl ke kamarádovi ruku. Još se pevně chytil.

„Tak co, odvěta?“ zeptal se Bruno, když mu pomohl na nohy.

„Dneska jsi nějak krvelačný.“

Bruno pokrčil rameny. „Končí školní rok, musím si užít výher do zásoby. To víš, Bastiana neporazím tak snadno jako tebe.“

Još se donutil k úsměvu. Zlobilo ho, že zase prohrál. Bruno se za poslední půlrok neskutečně zlepšil – patřil k nejlepším v ročníku. Još za ním navzdory vši snaze zaostával. Dokonce ho už napadlo, že se na kachehand vykašle a bude se věnovat jinému sportu, ale vlastní ješitnost mu to nechtěla dovolit.

Kachehand přece jen představoval jaksi prestižní záležitost. Starý bojový styl, kterým ogradenší mágové nahrazovali často velmi ničivé čarodějné souboje. Přestože se při něm používaly nože (jejichž délku pravidla omezovala na dvanáct palců, protože nošení delších čepelí mágům zakazoval zákon), dle původní myšlenky měla být nejdůležitější zbraní hlava. Gró kachehandu spočívalo v získání výhody pomocí nenápadných kouzel, na jejichž sesílání se Još moc těšil. Proto ale musel přestat ročník, kdy jeho výkon závisel jen na hbitosti a síle.

„Už ho nechej, Bruno,“ ozvalo se a oba kluci se svorně otočili čelem vzad. O zábradlí oválného pískem vysypaného cvičiště se tam opírala Rézi. Byla celá v jezdeckém a nakrucovala si na prst pramen světlých vlasů. Jošovi neuniklo, jak pozorně si ho prohlíží. „Koukej na ty pytle pod očima. Určitě zase nespál.“

„Jo, vidím. Nejspíš celou noc tajně trénoval na náš dnešní střet.“

„O tom silně pochybuju,“ založila si Rézi ruce na prsou. Još se odvrátil. Sám si moc dobře uvědomoval, jak ztrhaně vypadá, ale nestál o ničí lítost. Zvlášť ne o Rézinu.

„Pánové, soustřeďte se! Hodina ještě neskončila!“ štěkl profesor Kosiba jejich směrem. „Na láskování s děvčaty budete mít celé léto. Pojdte sem.“

Bruno i Još poslechli a přidali se ke skupině studentů shromážděných kolem krátkovlasého profesora, který se dnes při chůzi opíral o hůl. Nepoužíval ji vždycky, magicky upravená protéza mu obvykle umožňovala chodit prakticky bez kulhání. Dnes ho však zřejmě pahýl pravé nohy, o niž přišel ve velké válce, bolel.

„Poslyšte, je mi jasné, že během prázdnin zcela ztratíte disciplínu,“ řekl Kosiba a několik žáků se zasmálo. „Ale než se tak stane, dáte si ještě pořádně do těla. Připravil jsem pro vás malé cvičení.“

Još se pro sebe zamračil. Malé cvičení v podání profesora Kosiby obvykle znamenalo námahu na samé hranici možností. Něco, při čem se zatraceně zapotí.

Kosiba přešel ke staré studni na okraji cvičiště. Svému účelu nesloužila už dávno, protože byla téměř po okraj zanesená jílovitým bahnem. To s Brunem a Serjožkou zjistili, když z ní před pár týdny z nudy o přestávce sundali dřevěný poklop, jímž byla zakrytá – právě ten poklop, který zrovna zvedal profesor Kosiba.

Skupina dětí se zvědavě přesunula blíž. Još natáhl krk, aby lépe viděl.

„Všichni krok dozadu,“ přikázal profesor. Jantar na jeho usměrňovači zazářil a v hloučku to vzrušeně zašumělo. Kosiba na hodinách nekouznil často, ale téměř všichni slyšeli od starších spolužáků zvěsti o tom, co umí.

Ze studny se ozvalo podivné bublání. Pak se přes kamenný okraj začalo přelévat mazlavé žluté bláto. Žáci uskočili vzad, aby se neumazali, ale bahno neputovalo po zemi daleko – naopak, začalo stoupat do výšky, tvarovat se, až nabralo podobu čtyř postav vzdáleně připomínajících lidi. Měly nepravidelně tvarované hlavy, široká ramena, dlouhé paže a silné, těžkopádně působící nohy. A z hrudi každého z nich trčel květ blatouchu.

„Golemové,“ vydechla Alexandrina Ule.

„Bahňáci,“ opravil ji nadšeným tónem Bruno. „Brünburští bahňáci. Ti jsou proslulí.“

Još, který o brünburských bahňácích ani jejich proslulosti dosud neslyšel, naprázdno polkl. Nejbližší z hliněných soch natáhla ruku, aby od svého stvořitele převzala dřevěnou čepel, a následně se postavila do základní kachehandové pozice.

Profesor Kosiba rozdal zbraně zbylým bahňákům. Pak se otočil zpět ke svému žactvu. „Jak jste nejspíš pochopili, posledním úkolem závěrečné hodiny letošního roku bude utkat se s poněkud neobvyklým

soupeřem. Použijte vše, co jste se naučili. Vítězem se stane ten, komu se podaří useknout blatouch.“

„Jak máme ten květ useknout, když jste nám dal jenom dřevěné nože?“ ozval se Serjožka. Přestože za rok na Brünburgu ztratil většinu svého přízvuku, nějaké šučevské slovíčko mu občas přece jen uteklo.

Profesor se usmál a položil před své žáky bednu, kterou následně dramatickým pohybem otevřel. Uvnitř se zaleskl kov.

„Tentokrát budete poprvé bojovat skutečnými čepelemi. Alespoň budete mít proti soupeři drobnou výhodu. Věřte mi, budete ji potřebovat.“

Još tomu věřil. Dnes by nejspíš na svojí straně potřeboval celé osazenstvo předsvětí, aby vyhrál nad Brunem. Postavit se profesorovým bahňákům se v jeho stavu rovnalo téměř sebevraždě.

Rézi měla pravdu s těmi kruhy pod očima, vážně toho moc na dnešek nenaspal. Od Světlodaru už uplynulo několik měsíců, ale Još měl občas pocit, jako by se to všechno stalo včera. Míval noční můry. Většinou si nebyl jistý, co z jejich obsahu zahlédl v Marcelově mysli a co už si přibarvuje jeho vlastní hlava – a to představovalo jeho jedinou útěchu. Aspoň malou naději, že ty věci, které vidá, nikdy nebyly skutečné.

„Máme tu nějaké dobrovolníky, kteří by chtěli začít?“ probral profesor Kosiba Joše ze zamyšlení. Brunova ruka vystřelila vzhůru. „Dobře, pane Vaněcki. Někdo další?“

„Já, pane profesore.“ To se přihlásil plavovlasý Nikola Peyerl, zemětepec a na počet vítězství vůbec nejlepší kachehandista z ročníku. Bruno se na něj zakřenil, když přišel blíž. Nikola mu to oplatil. Znali se dobře; ostatně spolu chodívali trénovat i mimo výuku.

Proti posledním dvěma bahňákům se postavili Serjožka a Alexandrina. Čtvrtvampýr působil vedle vysoké živosejky ještě drobněji než obvykle.

„Výborně,“ řekl profesor Kosiba. „Takže – pravidla vám jistě nemusím připomínat.“

Čtveřice žáků si převzala zbraně a obřadně se uklonila svým hliněným protivníkům. Ti gesto poněkud toporně zopakovali. „KOMANZ!“ křikl Kosiba.

Bruno se vrhl bez zaváhání kupředu. Još rozpoznal typické pořadí rychlých výpadů, jimiž jeho kamarád obvykle souboj začínal. Bahňák zaujal obranné postavení a celkem bez potíží se Brunovu útoku vyhnul. Još si s úšklebkem pomyslel, že on sám by už nejspíš zavrával a spadl.

Bahňák zaútočil a Bruno jen taktak uskočil. Soudě dle toho, jak se tvářil, ho rychlost hliněné příšery překvapila. Lehce sraštil čelo a couvl do obranného postavení vrby.

„To byl jasný zásah, pane Niculescu! Stáhněte se,“ přikázal Kosiba. Još stočil pohled k Serjožkovi, který se s nešťastným výrazem sbíral ze země. Přes košili se mu táhla dlouhá blátivá šmouha.

Bruno se zatím držel, bylo na něm ale vidět, že je pro něj souboj mnohem složitější, než když před chvílí stál proti Jošovi. Ani Rézino halasné povzbuzování mu příliš nepomohlo. Mnohem častěji se bránil, vykrýval výpady a uskakoval. Přesto to byl na pohled krásný boj. Bruno i bahňák se pohybovali neuvěřitelně ladně, skoro jako by tančili.

Zato Alexandrina a její bahňák oproti nim působili vyloženě neohrabaným dojmem. Jejich střet byl přehlídkou nepromyšlených hmatů levačkou, jimiž se vzájemně snažili znehybnit ruku s nožem. Marně.

„Pozor, slečno Ule!“

Pozdě. Profesor Kosiba své varování vyřkl právě v okamžiku, kdy se Alexandrina při úhybném manévru téměř nechala vytlačit za vyznačenou čáru označující prostor pro souboje, zavrávala a málem upadla. Bahňák její chvilkovou nepozornost využil k útoku.

A další z čtveřice byla vyřazena. Zbýval už jen Nikola a Bruno. Oba vypadali, že jsou rozhodnutí vyhrát za každou cenu, svaly napjaté a v obličeji výrazy naprostého soustředění. Nikola bojoval agresivně, jeden výpad za druhým, jako by nechtěl dát soupeři možnost vydechnout.

Bruno naopak promýšlel každý pohyb, snažil se efektivně kombinovat figury a chvaty. Vrazil vpřed, levačkou odrazil protiútok a rychlým seknutím zasáhl blatouch na hrudi hliněného stvoření. Jeho stonek však nepřel, trefil pouze list. Z řad pozorovatelů to zklamaně zabučelo. Bruno polohlasně zanačoval a stáhl se.

I Nikola se dostal blatouchu na dosah. Příležitost však promarnil. Jeho výpad postrádal Brunovu preciznost. Minul – a kratičká ztráta rovnováhy ho stála vítězství. Bahňák ho zasáhl dřevěnou čepelí a zaneřádl mu jílovitým blátem záda košile.

„Pan Peyerl končí!“

„Bruno, do toho, věříme ti!“ křikla Rézi.

Bruno se nadšeně zazubil. Opojen zjištěním, že je posledním zbývajícím bojovníkem, ještě zvýšil své úsilí. Po chvíli už ale bylo zřejmé, že ho přemáhá únava. Ruce zůstávaly přesné a rychlé, ale nohy už zpomalovaly.

Joše překvapilo, že zpomaluje i bahňák. Vlastně se pohyboval hodně podobně jako Bruno samotný. Když zaútočil z pozice lišky, držel čepel úplně stejně divně jako on. V tomhle Kosiba Bruna opravoval snad stokrát. Još ho úplně slyšel, to jeho: *„Soupeř by vám vyrazil zbraň jediným úderem, pane Vaněcki! Tak nadaný kachehandista, jako jste vy, si na to přece musí dát pozor!“* Ale Brunovi se zjevně vzpomínka nevybavila. Další sek vedl směrem k bahňákovu břichu. Stvoření při úhybu trochu zakolísalo, rovnováhu si však udrželo. A dalším úderem srazilo překvapeného Bruna k zemi.

„KONEC!“ křikl Kosiba. Čtveřice bahňáků se stáhla. Bruno se neohrabaně sbíral z písku cvičiště, kroutil hlavou a něco si pro sebe mumlal. Prohru nesl těžce. „Příliš jste se soustředili na vítězství a málo na soupeře,“ poznamenal profesor. „Takže, kdo bude pokračovat? Nezdržujeme se, další čtveřice, prosím!“

Još se ani tentokrát nepřihlásil. Ne však proto, že by se bál prohry nebo ztrapnění – něco ho napadlo a chtěl si to ověřit.

Proti bahňákům se postavila tři děvčata, živosejky Viktorie s Lucinou a živovládkyně Madla. Čtveřici doplnil zemětepec Šebestián. Još je pečlivě pozoroval už od prvních kroků. Brzy si všiml, že bahňák, kterého se snažila porazit Viktorie, přenáší v útočných pozicích příliš rychle váhu na přední nohu. Madlin soupeř zase držel zbraň příliš nízko. Još si vybavil, že při předchozí hodině zrovna za tohle Madlu Kosiba vyplínil a Viktorie zase často mívala potíže při balančních cvičeních.

Madla a Viktorie skončily během chvíličky s blátivými šmouhami na halenkách. Lucina a Šebestián se drželi déle, ale nakonec i oni byli bahňáky poraženi. Profesor Kosiba všem poděkoval za účast a vyzval další čtveřici.

„Já půjdu, pane profesore,“ zdvihl ruku Još.

„Výborně, pane Vaněvski, už jsem myslel, že se neodhodláte,“ usmál se profesor a podal Jošovi zbraň. Poděkoval, ale její rukojeť stiskl trochu nejistě. Byla chladná a o něco těžší než dřevěné makety.

Ani si nevšiml, kdo z dalších spolužáků se přihlásil do posledního souboje. Jakmile dostal svou čepel, soustředil se jen na bahňáka. Takhle z blízka působil větší a znepokojivější. Ve tváři bez očí jako by se pořád přelávalo mazlavé bláto a širokými rameny netvora prorůstala hustá spleť kořenů, které patřily blatouchu trčícímu z jeho hrudi. Joše napadlo, že kořeny nejspíš drží celého bahňáka pohromadě a dodávají mu životní sílu.

Uklonil se. Bahňák udělal totéž. „KOMANZI!“ křikl Kosiba a Još vyrazil.

Prvních pár výpadů bylo značně obezřetných, on i bahňák si udržovali odstup. Pak Još doopravdy zaútočil – mnohem ostřeji a rychleji než při svém prvním dnešním souboji s Brunem. Jeho cílem bylo donutit bahňáka, aby musel využít vykrytí jako u postavení vrby.

Jen jestli to správně pochopil...

Do dalšího útoku dal všechnu sílu, kterou ze svého unaveného těla dokázal vyždímat. Bahňák uskočil. Žádná vrba, jen zimolez. *Zatraceně!* Još se stáhl do původního postavení a rozmyšlel další krok.

Bahňák také couvl. Hrbil se. Když předtím bojoval s Brunem, měl úplně jiné držení těla, a když stál proti Lucině, našlapoval zvláště na špičky. Teď už si byl Još téměř jistý, že ví, o co tady běží. Jen ho donutit použít vrbu. To přece nemůže být tak těžké.

Jenže bahňák se vrbě vyloženě vyhýbal. Jako by věděl, co má Još v úmyslu.

„Pane Maryško, konec, to byl zásah!“ slyšel Kosibu. *Soustřed se. Soustřed se jen na tu zatracenou hroudu bahna.*

Hrouda bahna se soustředila na něj. Dalšímu útoku taktak unikl.
„Slečno Sagnierová, zásah, stáhněte se!“

Jen koutkem oka zaznamenal, jak jeho spolužačka s nesouhlasným kroucením hlavy vyklízí pole. Už bojovali jen dva – on a ještě jakýsi kluk, ze kterého viděl jen rozmazanou šmouhu zad.

Bahňák znovu zaútočil. Još ustoupil do pozice zimolezu.

„JAUVAJS! Zmetku!“ slyšel odkudsi zprava.

„Ale no tak, co ten slovník, pane Kneife,“ ozval se Kosibův káravý hlas. „Posadte se, bojoval jste dobře.“

„Ta věc mi málem přelomila ruku!“ zlobil se poražený chlapec.

„Ukažte... Zahýbejte prsty... Pošlu vás za profesorkou Špiglovou, ale osobně si myslím, že to nic nebude...“

Još se cíleně snažil vytěsnit okolní zvuky, ale tlukot vlastního divoce bušícího srdce mu zněl v uších pořád. Je sám. Už jen on a bahňák.

„Do toho, Joši!“ povzbuzoval ho Bruno.

„Pusť se do něj!“ dodávala Rézi.

Odolal pokušení jim odpovědět něco ve smyslu, že jestli mu chtějí pomoci, měli by mlčet. Bahňák s dalším útokem váhal, kroužil kolem něj, jako by přemítal, z jakého úhlu bude nejlepší vést další ránu.

Nejspíš to zkusí zleva, hezky dlouhý diagonální sek směrem k Jošově pupíku.

Dvě čepele, dřevěná a kovová, se střetly. „To je ono!“ křikl Bruno.

Útok! Još poskočil dopředu. Bahňák konečně couvl a pokusil se o postavení vrby, ve kterém se mu přesně dle Jošova očekávání zamotaly nohy. Spadne. Samozřejmě že spadne. Teď, nebo nikdy!

Kovová čepel se mihla vzduchem a přetála zelený stonek blatouchu. Kouzlo, které drželo bahňáka pohromadě, prasklo jako mýdlová bublina. Bahňák se rozprskl v louži mazlavého bláta a ohodil Joše od hlavy až k patě.

„Výborně. VÝBORNĚ!“ křikl Kosiba. „Pan Vaněvski vítězí!“

Još si utřel obličej a zamžoural. Nastal jeden z těch vzácných okamžiků, kdy mu bylo líto, že ve škole ze zásady nenosí brýle. Aspoň by neměl ten blivajz v očích. Pěkně to pálilo.

„Počkejte, hned se o to postarám,“ slyšel odněkud zprava profesora. Jeho lehce rozmazaný zrak zaznamenal záblesk usměrňovače. Vzápětí se Jošovo zorné pole vyjasnilo a on uviděl Kosibův rozzářený pohled a nevěřící výrazy spolužáků.

„Još vyhrál? Još?“ ozvala se Alexandrina tónem, v němž se mísilo překvapení a zklamání.

„Nejspíš chytil druhý dech,“ pokrčil rameny Bruno a už se k Jošovi hrnul. „Gratuluju, kamaráde!“

„Pan Vaněvski na rozdíl od vás ostatních pochopil, že u kachehandového souboje musí být hlava rychlejší než ruka,“ řekl profesor Kosiba a zvedl ze země useknutý květ blatouchu. „Proto v kachehandu nevyhrávají nejsilnější ani nejzručnější, ale ti, kdo dokážou číst protivníka.“ Pak vytáhl z kapsy malý kovový medailonek se sklíčkem, které opatrně vyloupł a schoval pod něj kvítek. Vzápětí obojí spojil pomocí magie. „To je pro vás,“ podal medailon Jošovi. „Vzpomínka na vaši výhru. Pro mnohé možná nečekanou, ale zaslouženou.“

„Děkuji,“ řekl Još a stiskl dar, který ještě maličko hřál, v dlani. Snažil se přitom příliš nevnímat Brunův lehce závistivý pohled. Profesor Kosiba se otočil ke zbytku skupiny.

„Přátelé, hodina je u konce! Zatleskejte si, solidní výkony, všichni. Vraťte čepele – dřevěné sem, kovové zpátky do truhly. A prázdniny můžete strávit přemýšlením nad tím, proč jste dnes své protivníky nedokázali porazit. Ještě se s nimi totiž rozhodně uvidíte. Na shledanou! Kachehandu nazdar!“

„Zdar, zdar, zdar!“ zakřičela skupina v odpověď.

Još si posbíral věci a vydal se za Rézi, která mu ze svého stanoviště u zábradlí uznale tleskala. Než k ní dorazil, odchytili ho Bruno a Nikola, každý za jednu paži, aby nemohl utéct.

„Nezdrhej, Jošte, musíš nám přece prozradit, jak se ti to povedlo!“ řekl Nikola.

„Jojo, a nechcem slyšet, že to bylo jenom štěstí!“ dodal Bruno. Smáli se, ale Još vnímal jejich závist a trochu zášti, v Brunově případě ze všech sil potlačované.

„Slyšeli jste Kosibu,“ ozvala se Rézi, než stačil Još odpovědět. „Pochopil, jak bahňáci fungují. Proto vyhrál. Naprosto férově.“

„Jeho výhru přece nikdo nezpochybňuje, Danbergová,“ mávl rukou Nikola. „Jen chceme vědět, jak se to stalo.“

„Dělali stejné chyby jako my,“ vysvětlil Još a vymanil se z jejich sevření. Když ho pustili, přestal tak intenzivně vnímat jejich emoce. Byla to úleva. „Při tom prvním souboji jsem si všiml, že tvůj bahňák, Bruno, drží v lišce čepel stejně divně jako ty. A Madlin měl nůž vždycky moc nízko, zrovna jako ona. Takže jsem toho svého přiměl ustoupit do vrby...“

„A on hodil držku!“ rozesmál se Bruno. „To je k neuvěření. Měl jsi ale pořádnou výhodu, když už jsi viděl všechny ty předchozí souboje.“

„Kdyby ses nehnal do všeho po hlavě, taky sis toho mohl všimnout,“ poznamenala Rézi. „Dokonce i já jsem viděla...“

„Jaké chyby jsem dělal já?“ přerušil ji Nikola. „Čeho sis všiml u mě, Jošte?“

„Jsi moc rychlý,“ odtušil Još.

Nikola se rozesmál. „To je něco, s čím dokážu žít. Díky. Pěkný prázdniny.“

Još, Bruno a Rézi ho chvílku sledovali, jak odchází. Jakmile byl on i ostatní členové skupiny z doslechu, Rézi se znovu zahleděla na Jošův obličej. „Jsi hrozně bleďý. Zase jsi nespál, vid’.“

„Ale spal. Jenom blbě.“

„Měl by ses nechat vyšetřit. Ty tvoje sny...“ začala Rézi.

„Neměl jsem vám o nich vůbec říkat,“ nenechal ji domluvit Još.

„Spíš jsi o nich měl říct někomu, kdo ti s nimi dokáže pomoci. Tvoje máma je přece mysloléčitelka, ta by určitě uměla...“

„Se svojí mámou o tomhle rozhodně mluvit nebudu. Navíc se to zlepšuje.“ To nebyla úplně pravda. Nezlepšovalo se to a mámě o snech dávno řekl, svým kamarádům ale ani jedno přiznávat nehodlal. Možná by pomohlo, kdyby na světlo darové události tolik nemyslel, ale on si nemohl pomoci. Zajímalo ho, jak asi dopadla profesorka Hajenko i co udělali Dagon a členové rady pro magii se zajatým Stregoborem.

Ještě mnohem častěji ale vzpomínal na Marcela. Od té chvíle, kdy mu pomohl utéct před Dagonem, o něm neslyšel. Věděl, že duchové na útěku asi sotva posílají dopisy, ale přesto... něco v něm si přálo vědět, že je v pořádku, jak jen v pořádku může mrtvá duše být, to je vše.

„Určitě ti pomůže, když si přes prázdniny odpočineš,“ řekla Rézi moudře.

Tím si Još nebyl jistý. Raději zvedl ze země svou školní brašnu a vydal se pomalým krokem směrem k nádvoří. „Pojďme radši do hradu. Měli bychom se připravit na večer.“

„Tak brzo...?“ podivila se Rézi.

„Jo, Još totiž potřebuje aspoň dvě hodiny na to, aby si rozčesal vlasy,“ vysvětlil Bruno smrtelně vážným tónem. Još se na něj zamračil. Zato Rézi se upřímně rozesmála a vzala oba kamarády kolem ramen. „Fakt nevím, co bez vás budu celé léto dělat, kluci.“

Tahle poznámka donutila i lehce uraženého Joše k úsměvu.

KAPITOLA DRUHÁ

MLČÍCÍ PŘÍZRAK

.....
„Brünburským duchům a přízrakům patří nejvyšší stupeň ochrany. Necht' jsou na hradě vítáni a opečováváni. Kdo by jim jen vlas chtěl zkřivit, ať právem pozná na vlastní kůži jejich hněv!“
.....

DODATEK KE ŠKOLNÍMU ŘÁDU BRÜNBURSKÉHO LYCEA

„PANE LEVETTE,“ OSLOVILA MADAM Olenna zachmuřeného spiritistu. „Vidím, že vás kachehand zaujal, ale obávám se, že tu máme jinou práci k řešení.“

„Jistě,“ přikývl Dagon a odvrátil se od okna, z něžž dosud vyhlížel na cvičiště hluboko pod nimi. „Promiňte, paní ředitelko. Zamyslel jsem se.“

Její rty se zkroutily do útvaru, který by se téměř dal považovat za úsměv, kdyby byl ovšem určen komukoliv jinému než jemu. „Vzpomínky na školní léta? Profesor Kosiba sice vede výuku kachehandu o dost jinak než jeho předchůdci, ale některé její... řekněme *tradiční* části se rozhodl zachovat beze změny.“

„Nepovídejte,“ odtušil Dagon. Jako by znovu cítil vlhký pach jílového bahna. Viděl lesk čepele. A cítil kovovou pachut' krve na jazyku. Nevzpomínal na školní léta, ale na to, co přišlo po nich. Měl podezření, že to Gérin-Bourdonová velice dobře ví.

Nehodlal před ní dát najevo slabost. Raději sklopil pohled k těžkému kufru se svým vybavením a začal z něj postupně vytahovat, co potřeboval. „Vybrala jste na začátek těžký kalibr.“

„Prosím?“ otázala se madam Olenna.

„Střelecké křídlo je sice domovem pouze jednoho ducha a jednoho přízraku,“ vysvětloval, zatímco skládal dohromady součástky ze šedivého kovu. „Ale jde o nejmladšího ducha a nejmladší přízrak na Brünburgu, které jsou navíc v sepetí, což je obzvláště vzácné.“

Opatrně postavil na kamennou podlahu přístroj, který se v odborném spiritistickém žargonu nazýval astrální klícka. Pak připojil stříbřitý řetízek, který z klícky vedl, ke svému usměrňovači. Jakmile to udělal, ramena přístroje se začala pomalu otáčet a stoupat vzhůru.

„Nehýbejte se,“ upozornil ředitelku. Téměř ho překvapilo, že poslechla bez námitek.

Vzduch na chodbě Střeleckého křídla zničehonic ochladl a Dagonovy vlasy rozčísł prudký poryv větru. Kdesi zahřmělo. Mezi jednotlivými částmi klícky přeskočilo několik modravých jisker.

Je tady.

Právě v tom okamžiku se kovová ramena roztočila jako šílená a nad astrální klíčkou se zatetelil vzduch. Z prachu poletujícího ve vzduchu se zhmotnila postava. Nešla vidět celá a rysy jejího obličeje byly příliš neurčité na to, aby se dalo poznat, komu patřila, ale jednalo se nespíš o muže.

Spiritista ducha chvíli jen fascinovaně pozoroval, teprve pak zvedl další ze svých přístrojů a pustil se do měření. Ještě neměl úplně hotovo, když chodba náhle potemněla a z jejích zdí se ozval prosebný šepot a tiché vzlyky. Dagona zvláště zamrazilo v zátylku. Přivřel oči a velmi pomalu pootočil stříbrným ozubeným kolečkem tak, aby jeho ryska lícovala se zlatým jazýčkem na půlkruhové stupnici. *Ještě chvílku...*

Táhlý sten prořízl ticho. Ve vzduchu zavoněl ozón a ze stínů v rozích chodby se zhmotnila ženská silueta. Byla šedivá jako z popela, a přestože oproti duchovi měla mnohem jednoznačnější kontury, ani u ní nešlo rozeznat rysy tváře. Dagon odečetl číslici a velmi, velmi pomalu

sklonil svůj měřič k zemi. Přízrak znovu zasténal a připlul blíž, téměř až k hranici modravě světélkujícího kuželu nad rameny astrální klícky, a začal s tichým vzlykotem kroužit kolem zajatého ducha.

„Úžasné,“ uniklo spiritistovi.

„Je zvláště klidná, že?“ poznamenala madam Olenna. „Jiné přízraky by v takové blízkosti lidí útočily...“

Dagon zavrtěl hlavou. „Nepotřebuje to. Živí ji emoce toho ducha – tak funguje sepjetí. My ji zkrátka nezajímáme.“

Byl to fascinující pohled. Bledé světélkování prašného ducha, který vypadal o tolik méně skutečný než popelavě šedé tělo přízraku, i když to bylo právě naopak. Duch představoval celistvou duši kdysi patřící jednomu z účastníků bitvy o Brünburg. Přízrak byl jen vzpomínkou někoho, kdo tu duši kdysi miloval. Jen zhmotnění smutku, bolesti a truchlení.

„Věřila byste, že sepjetí vidím naživo teprve podruhé v životě?“ otázal se Olenny zamyšleně. „Poprvé to bylo v ehzelnské Zlostině, vy ji ovšem možná ještě znáte pod názvem Milostná...“

„Tak stará, abych znala nejstrašidelnější uličku v Ogradeně pod jejím původním názvem, zase nejsem,“ zamračila se na něj brünburská ředitelka.

„Neměl jsem v úmyslu vás urazit.“

„Skutečně?“

Neodpověděl, raději sledoval dál sepjetí. Nepřišlo mu o nic méně úžasné než tenkrát. Tehdy byl ještě skoro kluk – jen pár měsíců po konci velké války, teprve se učil základům svého řemesla. Jeho mistr ho vzal do Zlostiny, aby se tam stejně jako řada dalších mladých spiritistů mohl pod dohledem seznámit s tím, jak vypadají přízraky a jak se chovají. Byla to cenná lekce.

Duch zachycený v klícce začínal působit neklidně. Očividně neměl dost zachované vědomí na to, aby chápal, co se s ním děje, ale spiritista vnímal jeho strach – jako u vystresovaného zvířete zahnaného do kouta. Raději rychle doměřil i sepjatý přízrak, pak zvedl ruku s usměrňovačem a přístroj vypnul. Duch se vyprostil téměř okamžitě a prolétl stropem pryč. Přízrak ho následoval vzápětí.

„Přišli jste na to, čím je to duch?“ otázal se Dagon se zájmem.

Madam Olenna zavrtěla hlavou. „Bohužel. Ve Střeleckém křídle při bitvě došlo k výbuchu, který zabil víc než desítku lidí... těla většiny z nich se nám vůbec nepodařilo identifikovat. Studenti těmhle dvěma už pár let říkají *Hrdličky*.“

„Hezké.“

Dagon odpojil astrální klíčku od svého usměrňovače a opatrně ji zvedl. Mírně hrála, což by po jednom použití úplně nečekal. Až tady skončí, bude ji muset rozebrat a zjistit, kde je problém.

„Takže můžeme pokračovat, pane Levette?“

Spiritista na slova ředitelky přikývl a vydal se společně s ní ze Střeleckého křídla hlouběji do hradu.

* * *

Madam Olenna otevřela dveře brünburské školní knihovny a pokynula spiritistovi. Dagon lehce povytáhl obočí, než vstoupil.

„Máte nějaký konkrétní důvod, proč mě vedete právě sem, paní ředitelko?“

„Knihy jsou poslední dobou rozrušené,“ poznamenala Madam Olenna. „Ráda bych se ujistila, že se nám tu neusídlil někdo nový.“

Dagon přelétl pohledem zrnka prachu vznášející se mezi robustními regály. Jemně se leskla v odpoledním slunci. Nebylo na nich nic neobvyklého. Ani magického.

„Neřekl bych. Žádného ducha ani přízrak tu necítím.“

Přesto cosi viselo ve vzduchu. Neklid. Obavy. Nejasně definovaný strach pocházející bezpochyby od polic s těmi nejmagičtějšími knihami – svazky tak nacucanými kouzly, až získaly vlastní vědomí.

Něco se tu opravdu děje. Dagon zavřel oči a rozprostřel svou mysl. Vnímal magii, převážně neusměrněnou, nebyl však schopný rozeznat, odkud její nitky přichází a kam vedou. Vysvětlení ho ale napadlo.

„Nejspíš se vám tu pomnožila strašidla – řekl bych, že můžou mít hnízdo za tou velkou skříní,“ ukázal za knihovnický stůl, zpoza nějž cítil pach neusměrněné magie nejintenzivněji.

Ředitelka se zatvářila poněkud uraženě. „To není žádná skříň, pane Levette, nýbrž automatická značkovačka knižních lístků. Stačí zadat číslo kartičky příslušného studenta a stroj zapíše výpůjčku. Šetří se tak čas, víte?“

Dagon si pomyslel něco o tom, že on tady právě svůj čas zcela zbůhdarma ztrácí. „Se strašidly si jistě poradíte sami.“

„Nepochybně. Jen jsem si chtěla být jistá, že se tu neděje nic... závažnějšího.“

„Chápu,“ kývl spiritista. Gérin-Bourdonová měla jistě k obavám důvod. Během prvního pololetí si Brünburg s duchy užil svoje. Přesto neodolal rýpnutí. „Nechcete riskovat další návštěvu školního inspektora, vidíte.“

Madam Olenna stiskla rty a věnovala mu pohled ještě chladnější než obvykle. „Ne, to skutečně nechci. Pojdme dál, pane Levette.“

Vyšel z knihovny mlčky, s rukama za zády. Těžký kufr s jeho spiritistickým vybavením se tiše vznášel vzduchem pár kroků za ním.

* * *

Na povrchu astrální klícky už téměř nebylo možné udržet ruku. Dagon si při jejím přenášení pomáhal kouzlem a koženými rukavicemi. Porucha jednoho z nejdůležitějších a hned po jednorázových samochytkách taky nejdražších nástrojů, které vlastnil, ho rozladila. Alespoň, že měření dosud neukázala žádnou abnormalitu. Gérin-Bourdonová může být s výsledky spokojená.

Ještě zbývá poslední přízrak. Ten, který před téměř tři čtvrtě rokem Dagon osobně zamknul pomocí run na půdě Nové budovy – Černý démon. Na toho porouchanou klícku potřebovat nebude, ten už nikam neutече.

„Až po vás,“ odemkla madam Olenna dveře na půdu a odhalila tak prudké schodiště stoupající kamsi do tmy.

„Můžete počkat dole, paní ředitelko,“ navrhl spiritista.

Uškříbala se na něj. „Nejsem tak nemohoucí, aby mi pár schodů ublížilo. Běžte.“

Pokrčil rameny a vyrazil nahoru.

Na posledním schodu ho udeřily do nosu pach a horko staré půdy. Musel sklonit hlavu, aby prošel pod těžkým trámem, jehož letité dřevo již dávno provrtali červotoči. Jen těžko si zvykal na tmou. Zamžoural. Nebyl si úplně jistý, ve kterém z temných koutů vlastně Černého démona zavřel. A půda po něm páchla celá. Takový přízrak jako Černý démon zkrátka zanechával stopy, i když byl vysílený a hladový.

Támhle na zdi je první runa. A na podlaze další. Dagon přišel blíž a namířil měřič do tmy. Ručička na jeho stupnici se ani nepohnula.

Zamračil se. Že by přestal fungovat i další z jeho přístrojů?

„Světlo,“ sykl ke svému usměrňovači. Na dlani se mu objevila bledě zářící světelná koule. Opatrným pohybem ji poslal vpřed, aby osvětlil prostor před sebou, místo, kde očekával Černého démona.

Ve svitu kouzla dobře viděl runový kruh, který vlastní rukou a posvěcenou křídou nakreslil na zem, i několik zabezpečujících run na stěnách a krovu. Žádná z nich nechyběla. Všechny vypadaly nepoškozeně a správně.

Přesto byla klec prázdná. A přízrak pryč.

„Děje se něco, pane Levette?“

Jen něco nerudně zavrčel a znovu zopakoval pokus o měření. Nic. Nula. Po Černém démonovi zbyl jen typický čpavý odér a pár škrábanců na dřevěných krovech, jak se snažil vyprostit ze svého vězení.

Dagon po jednom ze škrábanců zamyšleně přejel prsty. Byl pořádně hluboký.

„Pane Levette...?“

Začínala znít netrpělivě. Povzdechl si.

„Není tady,“ přiznal.

Cítil Olennin pohled na svých zádech. Pálil. Stejně jako otázky, které zatím nevyřkla, ale zaručeně přijdou. A nemusel čekat dlouho.

„Jak to myslíte, že tady není?“

„Přesně tak, jak jsem to řekl,“ odpověděl nevrle. „Není tady. Je pryč.“

Konečně se k ní otočil. Bledé oči staré čarodějky ho nepřestávaly ostražitě sledovat.

„Máte pro to nějaké vysvětlení?“

Neodpověděl. Už když sem Černého démona zavíral, byl ve špatném stavu. Že by ale za těch několik měsíců svého nedobrovolného věznění na půdě vyhladověl natolik, až by se rozplynul do nicoty a přestal existovat, to se mu nezdálo. Rozhodně ne vzhledem k hloubce škrábanců, které byl schopný zanechat na trámech. Mohl se právě tím tak rychle vyčerpat?

„Nejspíš vyhladověl natolik, že se zkrátka vytratil,“ vysvětlil nejpřesvědčivějším tónem, jakého byl schopný.

„Nejspíš?“ chytila se toho slova ředitelka Gérin-Bourdonová. „Naučujete, že jsou i jiné možnosti?“

„Méně pravděpodobné.“

Ale zcela jistě možné. Pustil se do opětovné inspekce run, prohlížel jednu po druhé, hledal, kde udělal chybu. V kruhu na zemi byly rozhodně všechny ve správném pořadí, pečlivě a dobře zakreslené. Přelétl očima i ty na zdech a na krovu. I tam bylo všechno v pořádku.

Všechno. V pořádku.

Sklopil znovu oči k runám v kruhu – a konečně to uviděl. Zatajil dech a poklekl nad symbol připomínající větvičku. *Tysa*. Právě tuhle runu použil k uzamčení kruhu. Právě tahle měla Černému démonovi zabránit v opuštění půdy Nové budovy.

Olenna mu stále pohledem propalovala zátylek. Nepromluvil. Odkašlala si.

„Pane Levette, čekám, až mi prozradíte, co jsou ty méně pravděpodobné možnosti.“

Někdo ho pustil. Někdo přepsal tysu – smazal runu a pak ji zase znovu nakreslil. Někdo úmyslně osvobodil Černého démona z jeho vězení.

„Kdo má klíče od téhle půdy, paní ředitelko?“

„Od té doby, co jste sem zavřel Černého démona, jen já. Nechala jsem vyměnit zámky,“ řekla madam Olenna.

„Takže se k tomu klíči nemohl nikdo dostat?“

„Zaručuji vám, že ne, pane Levette.“

„Hmm.“

Vstal a otočil se k ní. Ředitelka Gérin-Bourdonová ho probodávala světle modrýma očima a on se cítil znovu jako v prvním ročníku. Jako třináctiletý kluk, který něco provedl. Uhnul pohledem.

„Pane Levette, naznačujete, že Černého démona mohl někdo cíleně...“

„Sama říkáte, že se k těm klíčům nemohl nikdo dostat,“ odpověděl jí lehce uštěpačným tónem. „Takže ne.“

Její oči vyloženě metaly blesky. „Jste si jistý, že jsou mí studenti v bezpečí? Že se tu ten přízrak někde přece jen netoulá?“

Dagon vyslal fialkové nitky nitrotravní magie do všech koutů hradu, prozkoumal všechny budovy, chodby, zahrady i podzemí, ale výsledek znal předem. Ne, Černý démon skutečně nikde na Brünburgu není.

„Od Černého démona jim nic nehrozí. A od přízraků, které na hradě zůstaly, už vůbec ne.“

Madam Olenka úlevně vydechla. „Výborně, pane Levette. To, že je na hradě o jeden nebezpečný přízrak méně, je svým způsobem dobrá zpráva. Přesto jsem rozhodnuta – vzhledem k událostem posledních měsíců – o jeho zmizení bezodkladně informovat čarolapy.“

Slova ředitelky Gérin-Bourdonové zněla tmavou půdou se zvláštní ozvěnou. Dagona zamrazilo v zátylku. Předtucha. Nebo uvědomění něčeho, co se už stalo. Pomalu vstal, pohled pořád upřený na přepsanou runu.

„Neobtěžujte se. Udělám to sám. Ostatně, přátelím se s jejich vrchním velitelem.“ A Alexeje bude tahle situace rozhodně zajímat. Možná víc, než by si Dagon přál.

Gérin-Bourdonová se na něj podívala úkosem. „Jak myslíte, pane Levette.“

Dagon udělal krok ke schodům. Očima přitom ještě jednou zabloudil k tyse, jejíž svislá linka měla opačný sklon oproti tomu, jak by ji napsal sám. Měl pocit, že mu přepsaná runa pohled oplácí. „Smím se zdržet na závěrečnou slavnost, paní ředitelko?“

Její výraz maličko zjehl. „Jistě. Brány Brünburgu jsou otevřeny všem jeho bývalým žákům. Dám vědět paní Wesemarové, aby pro vás počítala s jednou porcí večere navíc.“

„Děkuji.“

Z půdy zpět na chodbu Nové budovy zalitou slunečním světlem už scházeli mlčky. Dagon se zamyšleně podíval ke dveřím chlapecké umývárny, v níž před půl rokem bojoval mladý Jošt Vaněvski a jeho přátelé s posedlou profesorkou dějin. Pak pohled rychle stočil jinam dřív, než si ho madam Olenna stačila všimnout.

Snad do toho ten kluk není zapletený.

KAPITOLA TŘETÍ

MEMENTO MORI

.....
„... a tak vás prosím, přátelé. Přes všechno, co jsme v bitvách velké války ztratili, nepovažujte tento den za den smutku. Když připínáte na klop lístek z mladé břízky, netruchlete pro mrtvé. Vzpomeňte na ně s díky a slavte život, který pro vás vybojovali.“
.....

ZÁVĚR PROSLOVU GENERÁLA SIROJIDA
NA HISTORICKY PRVNÍ OSLAVĚ DNE HRDINŮ
POŘÁDANÉ K VÝROČÍ BITVY O BRÜNBURG

JOŠ SE OPŘEL O ZÁBRADLÍ otevřeného můstku mezi dvojvěžím a shlédl dolů na hlavní nádvoří. S výběrem své pozorovatelný byl naprosto spokojen. Nejenže odsud viděl na dění mnohem líp, než kdyby zůstal v té tlačenci dole, ale především se mu podařilo uniknout většině všudypřítomného hluku – jak potlesku a halekání nadšených diváků sledujících živlovládcové představení, tak randálu, který působili živlovládci samotní.

Závěrečná slavnost školního roku jako obvykle začínala vystoupením studentů posledního ročníku, kteří předváděli, co vše se za šest let studia na Brünburgu naučili. Letos ji zahajovali zemětepci svou výrobou pohyblivých soch z různých materiálů, které následně nechali tančit.

To ještě Još zvládl sledovat i s Rézi a Brunem v davu dole na nádvoří. Jenže jakmile první potlesk utichl a na scénu nastoupili živlovládci s výbuchy a ohnivými monstry, byl konec. Kdyby se trochu vyspal, možná by všechn ten rambajz zvládl, ale takhle s první ranou nadskočil, a když zazněla druhá, už prchal davem někam do ticha.

Tady z dálky to bylo mnohem lepší.

Pozoroval trojici šestáků v letkanech, jak předvádí složité akrobatické vystoupení, zatímco je jejich spolužáci zespoda nasvěcují různobarevnými plameny. Ze všech těch výkrutů a střemhlavých pádů se mu motala hlava, i když se pevně držel zábradlí.

„Koukám, že jsi objevil nejlepší flek na sledování slavnosti už v prváku,“ ozvalo se zničehonic přímo za jeho zády.

Otočil se a překvapeně pootevřel ústa. Naproti němu stál Dagon Levett v tmavém krizelnu zdobeném stříbrem. Još si nebyl jistý, co ho šokovalo více – jestli fakt, že tam je, nebo to, že se usmívá. „Jsi o dva ročníky rychlejší než já.“

„Strýčku Dagone, co tady děláš?“ otázal se místo pozdravu.

„Měl jsem tu práci. A závěrečnou slavnost na Brünburgu jsem si samozřejmě nemohl nechat ujít,“ pokrčil spiritista rameny.

Osvětlován jen vzdálenou září ohňů z živlovládcovského vystoupení vypadal Dagon a jeho stříbřitě potetované ruce ještě znepokojivěji než obvykle. Joše zničehonic napadlo, že něco určitě tají.

„Jsi tady kvůli Marcelovi?“ vyhrkl.

„Ano,“ odpověděl spiritista klidně. Jeho upřímnost Joše vyvedla z míry ještě víc.

Z nádvoří se ozval potlesk a halekání; živlovládcovská exhibice právě skončila. Tři šestáci v letkanech přistáli a ukláněli se do všech stran.

Dagon kývl k dění hluboko pod nimi. „Teď nejspíš přijdou na řadu živosejové. Aspoň za nás to tak bylo. A mágové duše až na konec.“

Měl pravdu. Do středu nádvoří se už hrnul dlouhovlasý vysoký mladík v zeleně zdobeném krizelnu, uklonil se a přiložil si zářící smaragd usměřovače těsně ke rtům. Když to udělal, Jošovi zalehly uši a následně

v nich strašlivě zapištělo – až sebou cuknul. Podle Dagonova výrazu pochopil, že jemu se stalo totéž.

„Přátelé!“ ozval se mnohonásobně zesílený hlas dlouhovlasého živoseje. „Abyste si co nejvíc vychutnali naše vystoupení, prosíme vás – stoupněte si podél zdí a obraťte laskavě své zraky k Malému nádvoří! Předvedeme vám, co jsme se naučili pod dohledem naší báječné profesorky Bershanské!“

Još i Dagon přešli k opačnému zábradlí můstku, aby měli dobrý výhled na dosud tmavé Malé nádvoří, v jehož středu k hvězdnatému nebi čněla temná silueta staletého dubu osvětčovaná jen chabým světlem dorůstajícího měsíce.

Živosejů, kteří strom obestoupili ze všech stran, si Još všiml až v okamžiku, kdy se jejich usměrňovače rozzářily. Bylo jich celkem jedenáct – a všech jedenáct z nich pozvedlo současně své ruce a namířilo je přímo proti kmeni.

Ozvalo se šumění listoví, jako by se do stromu opřel mimořádně silný poryv větru. Zavoněla hlína a jaro. Jasně zelené provazce magie života pronikaly kůrou prastarého dubu až do nitra jeho kmene, do všech větví i kořenů.

„*POJĎ!*“ křikli živosejové jako jeden.

Jošovi se nejdřív zdálo, že strom jen roste do výšky, ale pak si všiml, jak se spodní část jeho kmene rozdělila na dvě části – a jedna z nich se ohýbá jako v kloubu a zvedá se vzhůru. Kořeny zaprašťely a vytrhly se ze země, aby vzápětí tvrdě a se zaduněním dopadly zpět do hlíny, podobné obrovskému chodidlu. Dub vyprostil z hlíny i druhou část kmene.

Pak udělal krok.

Z hlavního nádvoří zaznělo nadšené burácení davu a potlesk. Oživlý strom lehce zavravoral, jak se živosejové přestali soustředit, ale po pár okamžicích opět nabral balanc a pokračoval v chůzi dál, směrem k portálu, nad nímž na můstku stáli Dagon a Još.

„Nevejde se sem,“ uvědomil si Još, když se k nim ten kolos přiblížil. „Dagone, on se sem nevejde, je moc vyso–“

Právě v tu chvíli se dub ohnul v pase a velmi opatrně prošel přímo pod nimi. Otřesy jeho těžkých kroků rozvibrovaly dřevěnou podlahu mostu a Jošovi se roztrásla kolena.

Třes se mu nepodařilo zastavit ani v okamžiku, kdy rozpořhybovaný strom již obcházel hlavní nádvoří a na všechny strany se ukláněl rozjásaným studentům.

„Joši, tobě se Marcel ozval, vid“, promluvil Dagon znovu.

Još odvrátil pohled od dění na nádvoří. „Cože?“

Dagon se tvářil vážně. „Vrátil se sem na hrad a chtěl, abys mu s něčím pomohl, je to tak?“

„Ne!“ vypálil Još šokovaným tónem.

„Opravdu ne?“

„Ne, opravdu ne,“ zavrčel Još, uražený, že ho Dagon podezírá ze lhaní. Nějaká část jeho mysli si ale popravdě řečeno hrozně přála, aby to *byla* lež. Při představě, že se Marcel vrátil na Brünburg a vůbec mu o sobě nedal vědět, ho píchlo u srdce.

„Dobrá... tak dobrá,“ řekl Dagon a znovu se opřel o zábradlí můstku, aby mohl sledovat triumfální návrat očarovaného dubu zpět na původní místo.

Po doznění potlesku znovu promluvil živosej s kouzlem zesíleným hlasem. „Děkujeme, děkujeme! O zdraví našeho památného stromu se nemusíte bát, jeho kořenový systém jsme na náš kousek několik týdnů připravovali a nyní ho ještě magicky posílíme, aby se v jeho stínu mohly učit ještě mnohé další generace brünburských studentů!“

„Proč si myslíš, že tu Marcel byl?“ otázal se Još, než na nádvoří stihla nastoupit poslední skupina šestáků – nitrotvárci. Jejich představení ho v tuhle chvíli zajímalo o hodně míň než rozhovor s Dagonem.

Spiritista chvíli mlčel. „Pořád se ti zdají ty sny?“

Još naprázdno pootevřel ústa. „Ty o nich víš?“ podařilo se mu nakonec zformulovat myšlenku ve slova.

„Tvá matka mi o nich řekla. No neříkej se na mě tak překvapeně. To, co jsi prožil, bylo něco velmi nebezpečného a vzácného. Když jsi jí prozradil, co se ti zdá, musela to s někým konzultovat.“

„Měl jsem za to, že to řešila jen s Kandelkenbergem,“ pokrčil rameny Još se vzpomínkou na nepříjemného profesora mysloléčby, za kterým ho máma před několika měsíci vzala, aby se ujistila, že jeho mysl nebyla krátkodobým sdílením společného mozku s černokněžnickým duchem nijak zásadně poškozena.

„Kandelkenberg je expert na mozek a paměť, já jsem expert na duchy. Potřebovala druhý názor,“ poznamenal Dagon. „Tak zdají?“

Još zachmuřeně přikývl. „Myslím, že jsou to jeho vzpomínky.“

„To je pravděpodobné.“

Byl by raději, kdyby mu to Dagon vyvracel, kdyby mu řekl, že jde jen o výplody jeho vlastní unavené mysli, která si vše přibarvuje. Ale Marcel nejspíš skutečně byl zaživa právě takový, jakého jej ukazovaly Jošovy noční můry. Černokněžník. Vrah. Šílenec. A Lasavierův sluha, jak sám tvrdil – i když Lasaviera samotného Još ve svých snech nevidal. Ne že by mu to nějak chybělo.

„Joši, hlavně se v těch snech nerýpej. Snaž se na ně nemyslet. Zabav se něčím jiným. Pak přejdou dřív.“

„Profesor Kandelkenberg říkal něco podobného,“ přiznal Još a obrátil se zpět k hlavnímu nádvoří. „Ale ono se to lehko řekne. Ty chceš opravdu Marcela chytit, strýčku?“

Dagon přikývl.

„A co s ním uděláš pak?“

„Co bude třeba.“

Právě v tu chvíli do středu hlavního nádvoří dorazil za hlasitého povzbuzování spolužáků jeden jediný chlapec ve fialově zdobeném krizelnu, odkašlal si a pustil se do kouzlení. Još si všiml Rovana, který stál ve tmě kousek od nitrotvárce. Zdálo se, že má na pravačce sokolnicovou rukavici a na ní sedí nějaký dravec. V okamžiku, kdy se šestákův usměrňovač rozzářil, Rovan pohnul rukou a pták vzlétl. Jakmile roztáhl křídla, zahořel a dav zajásal.

Téměř ve stejném momentu mladý nitrotvárce otevřel stříbřitě lemovaný portál.

Pak hvízdнул.

Hořící rarog, který dosud kroužil vysoko nad shromážděnými studenty, na jeho pokyn slétl níž a vlétl do portálu. Vzápětí se znovu objevil ve druhém portálu na opačné straně nádvoří.

Dagon uznale zabručel a přidal se k všeobecnému potlesku. Nitrotvárce mezitím znovu hvízdal a otevíral další a další portály. Rarog vykresloval na tmavém nebi zářící obrazce. Jošovi až u třetího došlo, že se jedná o runy. Jakmile se objevil čtvrtý obrazec, celé nebe zaplálo a zrudlo.

Plamenné provazce padaly na nádvoří a těsně nad shromážděním hasly. Jošovi z toho přecházel zrak. Tleskal. Měl pocit, že Dagon dokonce zavýskl. Chlapec v nitrotvárcovském krizelnu se ukláněl na všechny strany. Rován přešel až k němu a poplácal ho po rameni. Mladý nitrotvárce přitom jen taktak udržel rovnováhu a někteří ze shromážděných studentů zahýkali smíchy.

Rován odchytil raroga, pak se společně s křenicím se šestákem naпоследy uklonili a ztratili se zpět v davu.

Místo nich do středu nádvoří nastoupili Gražyna a Loic, o nichž Još věděl, že aspirují na budoucí Schwarzhofenské vymítače. Dav pomalu utíchal. Nitrotvárci se chytli za ruce a zavřeli oči. Jejich usměřňovače se rozzářily, přesto se nezdálo, že by se cokoliv dělo.

Još zmateně zamrkal. Očekával, že Gražyna s Loicem přijdou s něčím podobně spektakulárním, jako byla předchozí vystoupení. Že by se jim kouzlo nepodařilo?

Gražyniny rty se pohnuly. Pak ona i Loic rozpráhli volné ruce a Još zaznamenal sotva patrný fialkový záblesk. Vzápětí se mu naježily vlasy a ucítil, jako by ho někdo pošimral uvnitř vlastního mozku. Ten vjem byl tak nepříjemný, že musel potrást hlavou. Zamrkal. Najednou se jeho pocity úplně převrátily. Myslí se mu rozléval zvláštní klid a spokojenost. Chtělo se mu vznášet, smát, plesat, všechno na světě bylo najednou tak krásné a snadné...

„Silný ročník nitrotvárců,“ ozval se vedle něj Dagon, který najednou také vypadal překvapivě uvolněně. „Moc pěkná ukázka emoční magie. A předtím ten portálista také.“

Ještě pár vteřin Još cítil to divné škrábání na vlastních mozkových závitech. Potom se dvojice pustila, stáhla usměrňovače zpět a uklonila se davu. To už ke Gražyně a Loicovi mířil profesor Godyla, aby jim pogrataloval k výkonu. Přestože své kouzlo už ukončili, nálada, kterou pomocí něj u přihlížejících vyvolali, přetrvávala.

„A to ještě nebyli všichni. Nitrotvárců letos končí šest,“ řekl Još Dagonovi. Sám byl zvědavý, s čím přijde poslední trojice. Věděl, že se na své vystoupení připravovali ve spolupráci s profesory Kischem a Durénem; ohledně tématu však byli extrémně tajnůstkářští.

„To je dost,“ přikývl Dagon. „I když, v mém ročníku nás bylo jedenáct. A o rok výše dokonce...“

Nedokončil – na nádvoří už totiž nastupovali poslední tři šestáci v doprovodu Duréna a Kische. Než začali čarovat, zesílil si pomocí kouzla profesor Duréne hlas. Još opět pocítil teď už známé zapištění a lupnutí v uchu.

„Vážení kolegové, milé žactvo i drazí hosté,“ promluvil Xaver Duréne s lehkou ozvěnou. „Před devatenácti lety se v místech, kde právě stojíme, odehrála poslední bitva velké války. Knížecí armáda slavně dobyla Lasavierovými silami ovládaný Brünburg. Vzpomeňme tiše na všechny, kteří v bitvě o Brünburg přišli o život. Na členy Kuchmovy eskadry. Na obdarované i neobdarované vojáky, na učitele i žáky a koneckonců i na všechny, kteří stáli proti nim v této nesmyslné a kruté válce. Jejich bolest a smrt se otiskly do hradních zdí, jejich krev se vpila do místní půdy a vzpomínky na ně zůstaly zachovány v každém kameni a trámu brünburského hradu. Vaši spolužáci se s naší pomocí letos rozhodli tyto vzpomínky vyvolat a připomenout tak oběť všech, díky nimž můžeme stát právě tam, kde jsme.“

Durénův hlas utichl a současně s tím se do ticha ponořilo i celé nádvoří. Još zatajil dech.

Trojice nitrotvárců začala čarovat a hlavní nádvoří a postupně i všechny budovy brünburského lycea zahalila zvláštní mlha, z níž se pomalu, jedna po druhé, začaly vylupovat neurčité postavy. Některé z nich byly téměř bílé, jiné měly tmavošedou barvu a Joše v první chvíli

napadlo, že jde o rozlišení strany – kdo byl Lasavierovec a kdo nikoliv –, ale po pár okamžicích si uvědomil, že je to jinak. Ne, bílé postavy patří těm, kdo zemřeli. Šedé představují ty, kteří byli v okamžicích jejich smrti s nimi – ať už ji přímo způsobili, nebo jen byli nejbližší.

Viděl muže na hlavním nádvoří, jak zpomaleně padá k zemi, zatímco se do jeho krku zakusuje obrovité stvoření, něco mezi pravlkem a lidskou postavou. Viděl šedivou postavu drobné ženy v letkanu, která za absolutního ticha proráží okna Střeleckého křídla a prolétá ven, padá dolů, a v náruči k sobě tiskne bezvládné tělo z bílé mlhy... a vzápětí se polovina Střeleckého křídla bortí v iluzivním výbuchu.

Na hlavním nádvoří, přímo před vstupem do Středové věže, v níž se ukrýval samotný Lasavier, bylo mnoho dalších mlhovitých postav. Ty, které mířily ke vchodu, držely v rukou ve většině případů podlouhlé předměty představující nejspíš pušky. Obránci naopak působili neozbrojeně, ale jejich roztodivná gesta naznačovala, že se jedná o mágy, kteří bezbranní nebyli ani zdaleka. Nejvíc siluet se ale objevilo na nebi nad Brünburgem, kde na první pohled působily jako malé kupovitě oblačky. Část z nich se pomalu snášela dolů; zpomalené pády zabitých členů Kuchmovy eskadry působily téměř poeticky.

Još stočil pohled k Dagonovi. Spiritista strnule zíral z můstku dolů, oči vytřeštěné, v jeho tváři se nepohnul jediný sval. A nehty zatínal do dřevěného zábradlí. Kromě profesorů byl v téhle chvíli jedinou osobou na Brünburgu, která bitvu přímo zažila. Teď si ji prožíval podruhé.

Još se odvážil udělat krok blíž a opatrně se dotknul Dagonovy paže. Ve chvíli, kdy to udělal, celé jeho nitro naplnily cizí emoce. Strach. Truchlení. Odpor. Mimovolně paži stiskl. To neměl dělat – Dagon si ho všiml.

Vytrhl se z chlapcova sevření a věnoval mu tak ledový pohled, až ho přiměl ustoupit o krok vzad. „Já... promiň, strýčku, já chtěl jenom...“

Než ze sebe stačil vykoktat omluvu, Dagon zmizel. Ztratil se Jošovi z očí dřív, než se stačily rozplynout vzpomínky na oběti bitvy o Brünburg a nádvoří naplnil poslední burácivý potlesk.

„Kde jsi, prosím tě, byl?“ utrhla se na Joše Rézi, jen co se po skončení všech vystoupení konečně připojil ke svým kamarádům u jednoho z ohňů na hlavním nádvoří. „Hledali jsme tě!“

„Jo, minuli jsme kvůli tobě půlku živlovládcovské exhibice,“ vyčetl mu Bruno. „Pak jsme vzdali pátrání, protože jsme pochopili, že ses zašil tak dobře, že to nemá smysl.“

„Mluvil jsem s Dagonem,“ vysvětlil jim Još, odhodlaný nepřiznat, že se ve skutečnosti schovával před přílišným hlukem.

„S Dagonem Levettem? On je na Brünburgu? Co tu dělá?“ nechápala Rézi.

„Hledá Marcela,“ odhadl Bruno.

„To je hloupost, Marcel by se přece nevracel do školy...,“ mávla rukou Rézi.

„Dagon si myslí, že se sem vrátil. Dokonce se mě ptal, jestli po mně Marcel něco nechtěl... nějakou pomoc,“ řekl Još.

„Ale to nechtěl, ne? To bys nám doufám řekl,“ zamračila se lehce vyčítavě Rézi.

Još zavrtěl hlavou. „Jestli tady opravdu byl, vůbec mi o sobě nedal vědět.“

„Každopádně to znamená, že ho pořád ještě nechtyli,“ pokýval hlavou Bruno. „To je dobře.“

„Nevím, jestli je to tak úplně dobře,“ poznamenala Rézi. „Přece jen je to pořád bývalý černokněžník a ty sny, které se zdají Jošovi...“

„Umírám hladu. Kde jste vůbec vzali to jídlo?“ přerušil ji rychle Još, aby zabránil opětovnému veřejnému propírání svých nočních můr. Zvlášť proto, že se k nim blížil Serjožka, kterého Jošovy výkřiky uprostřed noci pravidelně budily ze spánku. Tahle konverzace by ho určitě náramně zajímala.

„Támhle,“ ukázal Bruno na dlouhé stoly před Střeleckým křídlem. Još, přestože neměl nijak velký hlad, se k nim urychleně vydal. Rézi s Brunem ho následovali.

„Tak jako tak, jestli má Marcel něco v plánu, řešit to budete muset jen ty a Bruno,“ prohlásila Rézi, zatímco si skládala na talíř všechny druhy sladkostí s jahodami, které našla.

Još, který zrovna rozmyšlel, zda bude večerět raději dušené skopové, nebo pečenou krkovicí, tázavě zvedl obočí.

„Já tady totiž většinu prázdnin nebudu. Jedu skoro na celé dva měsíce do Starodesku na diplomatickou misi,“ vysvětlila Rézi nabubřele.

„S maminkou,“ doplnil ji Bruno s úšklebkem.

„S kým jiným, Bruno, když můj táta žel bohům stále nesmí vycestovat z Ogradeny,“ zchladila ho Rézi.

„Diplomatická mise ve Starodesku zní náhodou skvěle,“ poznamenal Još. Snažil se přitom nedat najevo, jak moc ten výlet Rézi závidí. Tušil, že sám stráví většinu léta doma a nejdál se podívá k babičce do Ehzelnu. Obvykle mu to nijak zvlášť nevadilo, protože číst se dalo kdekoli, tak proč trápit nervy cestováním, ale zrovna do Starodesku by se dostal rád. Poznat cizí kontinent ho lákalo.

„Je to skvělé,“ souhlasila Rézi spokojeně. „Ale věřím, že i vy dva si najdete způsob, jak si léto užít.“ Teď zněla vyloženě, jako by je litovala.

Još potřásl hlavu, odolal pokušení sdělit Rézi, že je zase jednou pěkně otravná, a konečně si nabral jídlo. Po zbytek večera se už bavili prakticky jen o Starodesku a o vystoupení šestých ročníků. Přesto Još občas pohledem zabloudil do davu, jestli přece jen mezi studenty a učiteli neuvidí postavu spiritisty ve stříbrně zdobeném krizelnu.

* * *

V dřevěném altánu uprostřed školní zahrady byla tma a ticho a hlavně tam za bitvy o Brünburg nikdo nepřišel o život. Přesně tuhle kombinaci Dagon potřeboval.

Ještě pořád mu v uších bušila krev. Nečekal, že s ním vystoupení mladých nitrotvárců tak zamává. Po tolika letech...

Jako by to bylo včera.

Kovová pachuč krve v ústech, vlhký pach jílového bahna a štiplavý odér střelného prachu, křik a řinčení bajonetů. Neobdarovaní, kteří se

hrdinně vrhají proti moci usměřovačů, jako by nevěděli, čeho jsou schopné. Mágové, kteří se vysmívají palným zbraním – do chvíle, než jim jedna z nich uštědří zásah. Umírali nakonec všichni. Na obou stranách barikády, bez ohledu na přítomnost daru. Pamatoval si strach. Tu hroznou nejistotu. Pocit, že nemá na výběr. Pamatoval si okamžik, kdy Alexej oznámil, že je Lasavier mrtvý, a on cítil úlevu... tak strašnou úlevu... ale nemohl slavit s ostatními. Mohl jen utéct – a přesně to tehdy udělal. Vlastně stejně jako dnes.

Opřel se o dřevěný sloup a zavřel oči. Joše nejspíš vyděsil. Ten kluk se ho jen snažil podpořit, když viděl, jak silně na něj celá scénérie působí – jenže Dagon rozhodně nebyl připraven své pocity sdílet. Rozhodně ne s náctiletým synem Alexeje Vaněvského.

Jako by to bylo včera!

Promnul si tvář; snažil se z ní smýt emoce a všechny ty dlouho zapечатěné vzpomínky deroucí se znovu na povrch mysli. Případalo mu, jako by prošel pavučinou, z níž se za nic na světě nedokáže vymotat.

Zamrkal. Něco je jinak.

Jedno z těch vláken, jedna z těch myšlenek, nebo možná jeden z těch pocitů nepatří jemu. A nepatří ani Jošovi, jehož mysl se před pár okamžiky dostala tak nepříjemně blízko. Ametystový usměřovač zazářil tmou a Dagonovy oči se rozšířily náhlým poznáním.

Chmátl do vzduchu před sebou, jako by se snažil zachytit něco, co je běžným smrtelníkům skryto – a podařilo se. Srdce se mu znovu rozbušilo. Nemohl uvěřit svému štěstí. Tak dlouho hledal a nenacházel. A najednou, jen šťastnou shodou okolností, má přesně to, co potřeboval.

Ne, shodou okolností ne, opravil se. Rozhodl se přece zdržet na závěrečnou slavnost naprosto cíleně, protože chtěl s Jošem mluvit. O Marcelovi mu Još sice nic nového nesdělil a záhada zmizení Černého démona nebyla o nic jasnější. Ale kombinace emoční magie, rozrušení ze vzpomínek na bitvu o Brünburg a Jošova překvapivého doteku udělala svoje.

Zachytil stopu. Poslední vlasek Marcelovy přítomnosti, otisk jeho duše v Jošově mysli pocházející z té krátké chvíle, kdy jejich mysli sdílely jeden mozek. Otisk, který by dost možná zůstal navždy skryt, pokud by

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jošt: Cena vzpomínek.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.